kudda leitud worsti-jätkukese põesa alla jälle ärra-kautanud! Ka teñale olleks tullusam olnud wait jäda. Teie kulite jo isse, et worstiotsake warrastatud olli. Kudda tulnud — nõnda läinud, ütleb waña tark-sõña. Kes tohhib Reinowadderile süüks arwata kui ta warga taggant wargust kätte nõuab? Miño ar-wates peaksime sellepärrast tedda kütma; Reinowadder olleks piddand Pirsi pealegi üllespooma, se olleks warga palk olnud. Ja töeste sedda olleks ta teinud kui mitte kuñinga rahho-käsk ning kindel seadus asja ei olleks kelanud. Iggaühhe wasto tahhan siin julgest tunnistada: Reinowadder on üks wägga õiglane mees, kes üllekohhut ei te egga salli. Sest päwast sadik mis kuñingas käsko andis, et rahho riigis piddi wal-litsema, oiab ta ennast igga tülli ning mässamise eest. Endisest ellokäikist ei olle mitte jälge eñam teña külles nähha. Ta ellab otsego üks pühha mees, leina-rüüde seljas, põlgab lihha, sööb ükskord päwas paasto-roga ja pörab silmad ühtepuhko taewa poole, et kurja ilma-kärra ei näe. Ta keña mõisi, Kurja-sünnitus, on ammust aeast lesseks jänud; Reino-wadder ellab metsas weike urtsiko sees. — Nõnda on miño lel köik noore põlwe eksitused kahhetsenud ja paastudes üsna kroñiks läinud. Ja et ta meel ning mõtted üksnes taewa poole käiwad, ei pea ta sest luggu, mis ilmlik rahwas teñale teoduseks rägib. Laske tedda seie tulla! kül ta siis kui päikene wõites saab paistma ja pealekaebajad äbbi sisse saatma.“

Kui määr juttu sai löppetanud, astus äkkitselt kuk Kannusjalg oña sugguwõssa ning nabridega kuñinga ette; teña järrel kanneti raami peal üks surnud kaña, kelle körri Reinowadder ärra olli pur-restanud. Kannusjalg seisis kurb ning leinas; kaks källimeest ja kaks täddi-poega kandsid nuttes surno-raami. „Kõige armolisem issand ja kuñingas!“ ütles kuk, põlwi nikkutades: „eitke armo miño raske willet-suse peale, mis Reinowadder mulle on teinud. Siin näete teie teña kolleda werrise töteggu. Miñewal kewwadel, kui mets ja arru keñas lehhe ning õie illus nõtkus, ollin ma üks önnerikkas abbikaas ja